

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽi/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200759
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200759.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: Ing. D.Z., T., R., právne zastúpený: JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, Kutlíkova 17, Bratislava, proti žalovanému: 1. Generálny prokurátor Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, 2. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/74/2011-40 zo dňa 19. októbra 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/74/2011-40 zo dňa 19. októbra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalovaní 1, 2 s ú p o v i n n í nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania vo výške 161,75 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, Bratislava.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného zo dňa 05.03.2011 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal na náhradu trovy konania vo výške 202,12 €. Žalobca sa podanou žalobou domáhal sprístupnenia informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.).

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom, keď žiadosť žalobcu definovanú poukázaním na zákon č. 211/2000 Z.z. nevybavil v súlade s právnou úpravou tohto zákona a v rozpore s dispozičným oprávnením žalobcu ju vyhodnotil ako podanie, ktoré je potrebné vybaviť iným spôsobom a postupom podľa iného zákona. Minimálne informáciu o spôsobe ukončenia konania vo veci podnetu žalobcu zo dňa 19.11.2002, poskytnutie príslušného rozhodnutia a menovité uvedenie mien prokurátorov vykonávajúcich vo veci dozor, nemožno podľa prvostupňového súdu chápať ako podnet

na preskúmanie postupu policajta a prokurátora v zmysle vyhodnotenia žalovaného. Postup žalovaného nebol v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z., a preto bolo potrebné vychádzať z domnienky, že bolo vydané fiktívne rozhodnutie vo veci žiadosti žalobcu podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. Žalovaný nevyhovením žiadosti žalobcu, nevydaním rozhodnutia o podanom rozklade vydal dňa 05.03.2011 fiktívne druhostupňové rozhodnutie podľa § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z., ktorým rozklad zamietol a potvrdil prvostupňové fiktívne rozhodnutie o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácií.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/74/2011-40 zo dňa 19.10.2012 a žalobný návrh zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný. V dôvodoch odvolania uviedol, že žalobca už ku dňu podania žalobného návrhu, t.j. ku dňu 26.04.2011 disponoval všetkými informáciami, ktoré svojou žiadosťou požadoval a ktoré mu mohli byť sprístupnené. Skutočnosť, že krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vydali fiktívne rozhodnutia môže byť sporná v tom, že žalobcove podanie bolo zo strany príslušných orgánov vyhodnotené ako podnet v zmysle ustanovenia § 31 zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 154/2001 Z.z.) a v tom zmysle bolo aj v zákonom stanovenej lehote vybavené. Žalobca ku dňu podania žaloby disponoval kópiou rozhodnutia v predmetnej trestnej veci a bola mu ozrejmenej aj skutočnosť, že predmetné rozhodnutie mu bolo doručované uložením, v zmysle vtedy platnej právnej úpravy. Nie je potom zrejmé, akým spôsobom bol žalobca ku dňu podania žaloby ukrátený na svojich právach práve postupom, či rozhodnutím správneho orgánu (§ 247 ods. 1 O.s.p.). Na pojednávaní konanom dňa 18.10.2012 bol o tejto skutočnosti krajský súd informovaný, čo potvrdil aj žalobca, že mu uvedené informácie boli v požadovanom rozsahu poskytnuté.

Vo svojom odvolaní ďalej poukázal na to, že o rozklade mal rozhodovať a fiktívne rozhodnutie mal vydať generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe ním ustanovenej osobitnej komisie, ktorý v predmetnom konaní má postavenie správneho orgánu. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave však trpí vadou, a to nedostatkom pasívnej legitimácie na strane žalovaného. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je orgánom, ktorý by v zmysle platnej právnej úpravy mohol byť v danom prípade žalovaným.

Na záver poukázal na to, že žaloba bola podaná oneskorene. Žiadosť o poskytnutie informácie žalobca doručil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky dňa 02.02.2011. Rozklad podal žalobca dňa 18.02.2011. K vybaveniu rozkladu došlo dňom 22.02.2011 prípisom. Napriek tomu, že žalobca tvrdí, že predmetný prípis nie je možné považovať za rozhodnutie o rozklade, žalovaný poukázal na právnu teóriu, v súlade s ktorou aj písomne vyhotovený list, resp. prípis, ktorý nie je označený ako rozhodnutie alebo neobsahuje náležitosti rozhodnutia, sa považuje za rozhodnutie, ak z obsahu takého listu vyplýva, že žiadosť o poskytnutie informácií bola zamietnutá. Pri posúdení otázky, či ide o rozhodnutie, je potrebné vždy vychádzať z obsahu písomnosti a nie z jej názvu, označenia, či formy. Aj proti takémuto rozhodnutiu - listu následne možno podať žalobu na súd. Na základe uvedeného je potom prípis zo dňa 22.02.2011 nutné považovať za rozhodnutie o rozklade a to z dôvodu, že ním bolo žalobcovi oznámené, že žalovaný trvá na tom, že predmetnú žiadosť vybaví ako podnet o preskúmanie postupu policajta a prokurátora, a teda s prihliadnutím na v prvom prípise uvedené ustanovenia zákona č. 211/2000 Z.z. mu informácie neposkytne. Žalobcovi teda bola doručená písomnosť, ktorú v zmysle právnej vedy je možné považovať za rozhodnutie o rozklade, a to dňa 22.02.2011. Žalobca však svoju žalobu podal až 26.04.2011, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby na súd (§ 250b ods. 1 O.s.p.).

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania vo výške 161,75 €. Uviedol, že

žalovaný neposúdil jednoznačne formulovanú žiadosť žalobcu o poskytnutie informácií podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., ale ako podnet podľa § 31 a nasl. zákona č. 154/2001 Z.z., čo krajský súd vyhodnotil ako postup v rozpore so zákonom, keďže žiadosť žalobcu žalovaný nevybavil v súlade s právnou úpravou zákona č. 211/2000 Z.z. a v rozpore s dispozičným oprávnením žalobcu ju vyhodnotil ako podanie, ktoré je potrebné vybaviť iným spôsobom a postupom podľa iného zákona. V prejednávanej veci nastala fikcia rozhodnutia, ktorým žalovaný odmietol sprístupniť informáciu, ktoré bolo doručené žalobcovi dňa 14.02.2011. Žalobca podal voči fiktívnemu prvostupňovému rozhodnutiu v zákonnej lehote rozklad, doručený žalovanému dňa 18.02.2011. Žalovaný vo veci rozkladu nevydal formálne rozhodnutie, iba listom zo dňa 22.02.2011 žalobcovi oznámil, že vzal na vedomie jeho rozklad, ktorý však nemohol posudzovať ako opravný prostriedok, pretože vo veci žiadosti žalobcu nebolo vydané rozhodnutie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. Ak neexistuje zákonný dôvod na nesprístupnenie informácie, je potrebné informáciu sprístupniť. Vzhľadom na rozsah požadovaných informácií má žalobca za to, že pre žiadnu z požadovaných informácií neexistoval zákonný dôvod takúto informáciu neposkytnúť. Žalovaný informácie neposkytol, resp. neposkytol v požadovanom rozsahu, pričom uvedené nesprístupnenie informácií neodôvodnil ani nerozhodol spôsobom, ktorý zákon č. 211/2000 Z.z. pripúšťa. Žalobca svoju žiadosť jednoznačne formuloval ako žiadosť o poskytnutie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. a žiadal, aby povinné orgány poskytli informácie, ktorých poskytnutie zákon nezakazuje, resp. rozhodli iným spôsobom, ktorý zákon č. 211/2000 Z.z. pripúšťa.

S ohľadom na neposkytnutie informácie a nevydanie rozhodnutia mal žalobca za to, že v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a následne druhostupňové fiktívne rozhodnutie o rozklade s predpokladaným dňom jeho vydania 05.03.2011. Z uvedeného dôvodu sa stotožnil s rozsudkom súdu prvého stupňa a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 3SŽi/3/2011 zo dňa 03.05.2011.

Žalobca na záver uviedol, že prípis Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2011 nespĺňa obligatórne náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len Správny poriadok) a to najmä s ohľadom na absenciu poučenia o odvolaní a o preskúmateľnosti rozhodnutia súdom. Ak by bol uvedený prípis považovaný za rozhodnutie o rozklade, mal by vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a takýmto postupom by bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom a bolo by popreté jeho právo na spravodlivý proces. Pritom poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo KS 131/2005.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250a ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil.

Predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného zo dňa 05.03.2011. Tiež bolo potrebné posúdiť, či žalovaný postupoval správne, keď žiadosť žalobcu o poskytnutie informácií vybavil postupom podľa § 31 zákona č. 154/2001 Z.z. a či bol žalobca postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach.

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že dňa 03.02.2011 požiadal žalobca o poskytnutie informácií. Uviedol, že dňa 19.11.2002 podal na Okresnej prokuratúre Bratislava I oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich, že vtedajší starosta MČ Bratislava - Staré Mesto sa v súvislosti s predajom bytov na Strakovej ulici v Bratislave dopustil trestného činu. Napriek tomu, že požiadal, aby bol o výsledku šetrenia oboznámený, sa tak nestalo. Žiadal o poskytnutie nasledovných informácií:

- žiadal o informáciu, z akého dôvodu nebol do dňa podania žiadosti o výsledku šetrenia na základe uvedeného oznámenia informovaný,
- žiadal o informáciu, ako bolo predmetné konanie ukončené, pričom požiadal o poskytnutie príslušného rozhodnutia/rozhodnutí,
- žiadal o informáciu, ktorí prokurátori vykonávali v tejto veci dozor, prípadne iné úkony.

Dňa 10.02.2011 konajúci prokurátor oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť bola podľa obsahu vyhodnotená ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku a prokurátora podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 153/2001 Z.z.) a bola odstúpená na ďalšie konanie na Krajskú prokuratúru v Bratislave. Svoj postup odôvodnil poukazom na § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., v zmysle ktorých by žiadosti žalobcu nevyhoveli z formálnych dôvodov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nemá spôsobilosť na právne úkony, taký súhlas môže poskytnúť jej zákonný zástupca. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o informáciu povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podatť žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Aktívna procesná legitimácia žalobcu ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní. Žalovaný v úvode svojho odvolania tvrdí, že žalobca ku dňu podania

žaloby už disponoval všetkými informáciami, ktoré svojou žiadosťou požadoval a ktoré mu mohli byť sprístupnené. Pritom predložil vybavenie podnetu zo dňa 02.02.2011. Krajská prokuratúra Bratislava v predmetnom prípise zo dňa 14.03.2011 uviedla informácie ako bolo vybavené oznámenie žalobcu zo dňa 19.11.2002 a v jeho prílohe mu bola zaslaná fotokópia uznesenia povereného príslušníka PZ o odmietnutí veci podľa § 159 ods. 1 písm. c/ zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok).

Je nesporné, že žalobcovi bola doručená fotokópia rozhodnutia, ktoré požadoval, ako aj informácia, že predmetné rozhodnutie mu bolo doručené v súlade s § 63 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok), účinnom v tom čase, uložením. Žalobca však vo svojej žiadosti zo dňa 02.02.2011 požadoval aj informáciu o menách prokurátorov, ktorí v tej veci vykonávali dozor, prípadne iné úkony. K tejto žiadosti o oznámenie mien prokurátorov nebola žalobcovi poskytnutá žiadna informácia o možnosti sprístupnenia, resp. nesprístupnenia uvedených mien. Preto možno považovať postup súdu prvého stupňa za správny, keď dospel k záveru, že postup žalovaného nebol v súlade so zákonom a bolo potrebné vychádzať z domnienky, že bolo vydané fiktívne rozhodnutie vo veci žalobcu podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. žiadosť o sprístupnenie informácií povinná osoba vybaví bez zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania žiadosti alebo odo dňa odstránenia nedostatkov žiadosti podľa § 14 ods. 2 a 3 a do 15 pracovných dní, ak sa sprístupňuje informácia nevidiacej osobe v prístupnej forme podľa § 16 ods. 2 písm. a), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. ak povinná osoba žiadosti nevyhovie hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie, či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

V prejednávanej veci nastala fikcia vydania prvostupňového rozhodnutia o odmietnutí poskytnutia informácie podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 18.02.2011 (osem pracovných dní na vybavenie žiadosti + tri dni od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti). Dňa 18.02.2011 bol Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručený rozklad žalobcu proti prvostupňovému fiktívnemu rozhodnutiu. V odpovedi na podaný rozklad je uvedené, že o podanom rozklade nebude rozhodnuté, keďže podaná žiadosť o poskytnutie informácií bola posúdená ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku a prokurátora podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z.z. a z dôvodu vecnej príslušnosti bola postúpená na Krajskú prokuratúru v Bratislave.

Žalovaný tiež namietal, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa je nesprávne označený žalovaný, pretože o rozklade mal rozhodovať a fiktívne rozhodnutie vydať generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý má v predmetnom konaní postavenie správneho orgánu. K uvedenej námietke senát odvolacieho súdu

uvádza, že nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nebráni súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným, pokiaľ táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby a aby žalovaný správny orgán bol aj správne označený v písomnom vyhotovení rozhodnutia súdu. Žalobca v podanej žalobe označil ako žalovaného 1 Generálneho prokurátora Slovenskej republiky a ako žalovaného 2 Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky.

Prípis, ktorým podľa žalovaného došlo k vybaveniu rozkladu dňa 22.02.2011 neobsahuje základné náležitosti rozhodnutia, akými sú výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní a rozklade. Neobsahuje ani poučenie o tom, či je dané rozhodnutie preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. V administratívnom spise sa predmetný prípis nenachádza, a teda sa tam nenachádza ani potvrdenie o doručení. Preto súd prvého stupňa vyhodnotil, že rozhodnutie, ktoré podlieha súdnemu prieskumu, je fiktívne rozhodnutie žalovaného 1 zo dňa 07.03.2011 (súd prvého stupňa nesprávne uviedol deň 05.03.2011) a za deň doručenia fiktívneho druhostupňového rozhodnutia sa teda považuje deň 09.03.2011. To znamená, že dvojmesačná lehota na podanie žaloby na preskúmanie fiktívneho rozhodnutia bola v prejednávacom prípade zachovaná.

Nezákonnosť postupu správneho orgánu prvého stupňa žalovaného 2, podľa záveru odvolacieho súdu v podstate zhodne s názorom súdu prvého stupňa spočívala v tom, že účastník správneho konania, teda žiadateľ o poskytnutie požadovaných informácií mal právo, aby správny orgán, pokiaľ jeho žiadosti nemienil vyhovieť, rozhodol rozhodnutím tak, ako to ustanovil zákonodarca v právnej norme § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ktoré by obsahovalo náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku, z ktorého odôvodnenia by sa žiadateľ mohol dozvedieť dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo vyhovené. Vzhľadom k tomu, že správny orgán v danom prípade takto nepostupoval, odňal žiadateľovi - žalobcovi, právo sa domáhať zákonom ustanoveným postupom ochrany svojho práva na orgáne Slovenskej republiky zaručený mu v Ústave Slovenskej republiky v článku 46 ods. 1. Účelom ustanovenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. nebolo legalizovať nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale jeho účelom bolo práve naopak poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu v prípade jej nečinnosti. Pokiaľ žalovaný 1 preskúmaným rozhodnutím na takúto nezákonnosť postupu prvostupňového správneho orgánu neprihliadol, je potrebné takéto rozhodnutie považovať za nezákonné.

Žiadateľ podľa zákona č. 211/2000 Z.z., aj pokiaľ správny orgán jeho žiadosti nemienil vyhovieť z akéhokoľvek dôvodu (aj v prípade, že nie je povinnou osobou), mal právo na vydanie rozhodnutia, ktoré by bolo riadne odôvodnené a súčasne mal právo podať proti nemu opravný prostriedok, obhajujúc dôvodnosť svojej žiadosti a súčasne napadnúť dôvody, pre ktoré správny orgán prvého stupňa jeho žiadosti nevyhovel.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

K námietkam žalobcu zo vzťahu k označeniu žalovaného v záhlaví rozsudku, senát odvolacieho súdu uvádza, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je v tejto otázke jednotná. Niektoré rozhodnutia pripúšťajú, že správne má byť v záhlaví rozsudku označený len žalovaný - povinná osoba, iné, že okrem povinnej osoby by v záhlaví malo byť uvedené aj označenie nadriadeného povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. S poukazom na uvedené nepovažoval odvolací súd spôsobom označenia žalovaného v záhlaví napadnutého rozsudku krajského súdu za pochybenie, ktoré by viedlo k nevyhnutnosti zrušenia rozsudku krajského súdu.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem

obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalovaným správnym orgánom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu je právne nesprávne a nepreskúmateľné, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní úspešný.

Právny zástupca predložil dňa 11.12.2012 spolu s vyjadrením k odvolaniu vyúčtovanie trov právneho zastúpenia v celkovej výške 161,75 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu priznal trovy právneho zastúpenia nasledovne:

Za podanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 11.12.2012 vo výške 127,16 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.) vo výške 1/6 výpočtového základu a režijný paušál vo výške 7,63 €.

Ďalej bola právnomu zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) priznaná uplatnená DPH zo základu 134,79 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 20 % v sume 26,96 €.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu tieto trovy odvolacieho konania: 127,16 € + 7,63 € + 26,96 € = 161,75 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu č. XXX XXX XXXX/XXXX vedený vo H.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.